

* * *

Ο Λουκάς με το «καινούριο κοσκινάκι του» συνειδητοποίησε σιγά σιγά πόσο δίκιο είχε ο Μαυροτάσος σχετικά με αυτό που του είχε πει δυόμισι περίπου χρόνια πριν. Τότε δεν είχε ξεκινήσει ακόμα τη γυμναστική ο Λουκάς, κι έτσι δεν είχε δώσει ιδιαίτερη σημασία στο περιστατικό. Τώρα όμως το θυμόταν σαν να έγινε μόλις την προηγούμενη μέρα...

Ήταν ένα απόγευμα του Σεπτεμβρίου, κι ενώ ο Λουκάς πήγαινε στην πισίνα, συνάντησε τον Μαυροτάσο στο πάρκιγκ την ώρα που έφευγε από τον όμιλο. Είχε μόλις αφήσει τον Αλέξανδρο για προπόνηση.

«Κύριε Γιώργο, συγχαρητήρια για το άθλημά σας!» του είπε χαμογελώντας ο Λουκάς – λίγες ώρες νωρίτερα η Εθνική ομάδα μπάσκετ είχε αποκλείσει από τον τελικό τους Αμερικανούς της Ντριμ Τιμ στο Παγκόσμιο πρωτάθλημα στην Ιαπωνία.

«Δεν είναι δικό μου, ρε Λουκά, το άθλημα. Μάλλον εγώ του ανήκω...» είπε γελώντας. Και συνέχισε. «Μεγάλη επιτυχία! Σπουδαία γενιά παικτών!»

«Ναι, σίγουρα!» είπε ο Λουκάς. «Εσείς τους θεωρείτε καλύτερους και από τη γενιά του '87;» – το χρυσό του 1987 είχε κάνει τον Λουκά να αποκαθηλώσει τον μύθο κάποιων διεθνών αντιπάλων του και να πάψει να τους βλέπει σαν ανίκητα μεγαθήρια.

Ο Μαυροτάσος τον κοίταξε για λίγο σαν να διάλεγε τα λόγια του.

«Μη συγκρίνεις τις γενιές και τους παίκτες, Λουκά» του είπε. «Σκέψου απλώς ότι καθένας βάζει το λιθαράκι του ή, μάλλον, το σκαλοπάτι του σε μια σκάλα, για να πατήσει ο επόμενος και ν' ανέβει πιο ψηλά. Κάθε σκαλοπάτι παίζει τον ρόλο του, αλλιώς δε θα υπήρχε το επόμενο, δε θα υπήρχε η σκάλα...»

«Δηλαδή θεωρείτε ότι το μέγεθος της επιτυχίας είναι το ίδιο;» επέμεινε ο Λουκάς.

«Γιατί, ρε Λουκά, θες σώνει και καλά να συγκρίνεις τα πράγματα και να τα βάζεις σε μια ζυγαριά; Τι μανία κι αυτή που έχουμε;» είπε χαμογελώντας. «Μερικά πράγματα δε συγκρίνονται. Υπάρχουνε απλώς για να μας εμπνέουν...» πρόσθεσε ο Μαυροτάσος βάζοντας το χέρι του στην τσέπη της φόρμας για να βρει το κλειδί του αυτοκινήτου του.

Ο Λουκάς εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε ότι ο Μαυροτάσος δε φορούσε το γνώριμο κουστούμι αλλά τη φόρμα του και είχε και μια τσάντα στον ώμο. Αυτό δεν έμεινε ασχολίαστο από τον Λουκά, που τον ρώτησε:

«Πώς και με αθλητική περιβολή σήμερα, κύριε Γιώργο;».

«Το τερπνόν μετά του ωφελίμου! Αφήνω τον Αλέξανδρο στην πισίνα και πάω να προπονηθώ κι εγώ εδώ στο αθλητικό κέντρο, στα γήπεδα μπάσκετ. Έχουμε φτιάξει μια ομάδα μαζί με κάτι γερόντια σαν και μένα και παίζουμε. Το συνδυάζω με την προπόνηση του Αλέξανδρου και μου έρχεται κουτί. Και να σου πω την αλήθεια, το ευχαριστίεμαι καλύτερα από το να κολυμπάω μόνος μου!»

Αυτό ο Λουκάς το καταλάβαινε απόλυτα.

«Κι εγώ νόμιζα ότι ήτανε η σημερινή νίκη που σας ενέπνευσε να αθληθείτε».

«Όχι, το έχουμε ξεκινήσει από πιο πριν. Αλλά μου φαίνεται πως σήμερα, μετά απ' αυτήν τη νίκη, όλο και κάποιο μπάσιμο παραπάνω θα κάνω!» του είπε γελώντας.

«Καλά κάνετε, να θυμόσαστε και τα παλιά...» είπε ο Λουκάς.

Ο Μαυροτάσος χαμογέλασε.

«Αν μας δεις, έχουμε πολλή πλάκα! Κάνουμε σαν παιδιά! Εξάλλου τι είναι ο αθλητισμός; Παράταση της παιδικής μας ηλικίας είναι, Λουκά. Τώρα το καταλαβαίνω...»

«Ελπίζω να κρατήσει πολύ αυτή η παράταση. Να έχει και πέναλτι μετά...» είπε ο Λουκάς χαμογελώντας.

«Ναι, Λουκά, μακάρι. Το χούι εξάλλου φεύγει τελευταίο, να το ξέρεις. Σήμερα μάλιστα παίζουμε και αγώνα!» είπε ο Μαυροτάσος με στόμφο.

«Αγώνα; Και ποιος είναι ο αντίπαλος;» ρώτησε ο Λουκάς με απορία.

Ο Μαυροτάσος άνοιξε αυθόρμητα το στόμα του για να πει στον Λουκά το όνομα της ομάδας με την οποία θα έπαιζαν εκείνο το απόγευμα. Όμως, σαν κάτι να σκέφτηκε εκείνη τη στιγμή, φρέναρε την απάντησή του και δεν είπε περισσότερο. Κοίταξε για λίγο το κενό κι έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα είπε ανοίγοντας συγχρόνως την πόρτα του αυτοκινήτου του:

«Ο χρόνος, Λουκά. Ο χρόνος...»

Ο Λουκάς έμεινε να κοιτάζει αμίλητος τον Μαυροτάσο καθώς εκείνος έμπαινε στο αυτοκίνητο.

Μμμ..., δύσκολος αντίπαλος..., είπε από μέσα του βλέποντας το αυτοκίνητο να απομακρύνεται. Καλή τύχη, κύριε Γιώργο...